

Sygn. akt III CSK 71/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku G. B.
o wpis do księgi wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca 1166/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił apelację wnioskodawcy G. B. od postanowienia Sądu Rejonowego w Skarżysku-Kamiennej z dnia 11 sierpnia 2014 r., którym oddalony został wniosek o dokonanie w dziale I wskazanej księgi wieczystej wpisu „ujawnienia nowego stanu własności” i zmiany oznaczenia nieruchomości, której wnioskodawca jest właścicielem. Przyczyną oddalenia wniosku było uznanie przez Sąd, że załączony do wniosku dokument w postaci decyzji Wojewody [...] z dnia 24 grudnia 1979 r., zatwierdzająca projekt scalenia gruntów wsi K. nie daje podstawy – w świetle rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym – do nowego wpisu, w szczególności w dziale I księgi wieczystej, który dotyczy oznaczenia nieruchomości, a nie „stanu własności”. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną postanowienia Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 i 4 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o utracie mocy prawnej niektórych ksiąg wieczystych przez ich niezastosowanie w sprawie oraz naruszenie przepisów postępowania, to znaczy art. 626⁸ § 2 i art. 626⁹ k.p.c. przez odmowę wpisu; art. 626⁸ § 2 oraz art. 378 § 1 w związku z art. 628⁸ § 2 (chodzi zapewne o art. 626⁸ § 2) i art. 626⁹ k.p.c. przez nieodniesienie się do zarzutów apelacji i błędnej interpretacji sukcesji praw wnioskodawcy. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku (zapewne chodzi o postanowienie) w całości i dokonanie żądanego wnioskiem wpisu do księgi wieczystej, ewentualnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pełnomocnik wnioskodawcy, z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, lecz zamiast ten wniosek uzasadnić, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. ograniczył się do jednozdaniowego stwierdzenia, że „jak wynika z zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej oraz z ich uzasadnienia, niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona”. To w oczywisty sposób nie spełnia przesłanek uzasadnienia wniosku, o którym mowa w powołany przepisie. Według znanego i utrwalonego stanowiska orzecznictwa i doktryny wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powinien zostać wyodrębniony w uzasadnieniu skargi i zawierać własne uzasadnienie, tak jak to przewiduje wyraźnie art. 398⁴ § 2 k.p.c. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego i nie stanowi trzeciej instancji sądowej, lecz konieczną w uzasadnionych przypadkach kontrolę tego orzeczenia pod względem zgodności z prawem. Jednak do konieczności dokonania tej kontroli należy Sąd Najwyższy przekonać. To sprawia, że w art. 398⁹ § 1 k.p.c. są wymienione cztery przesłanki, z których co najmniej jedna musi zostać spełniona, aby uprawnione było przyjęcie skargi.

Oczywiste uzasadnienie skargi nie może wynikać jedynie z przekonania skarżącego, że ma rację i formułując zarzuty skargi (art. 398³ § 1 k.p.c.) uważa je za wystarczające uzasadnienie tej oczywistości. Przesłanka ta ma charakter kwalifikowany, musi więc z uzasadnienia wniosku wynikać ewidentne i rzucające się w oczy naruszenie prawa materialnego lub/i procesowego przez Sąd drugiej instancji, nie poprzez uzasadnienie podstaw skargi i prowadzenie skomplikowanego oraz ocennego wywodu prawnego podważającego zaskarżone rozstrzygnięcie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.; z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/15, nie publ.). Sąd Najwyższy na etapie przyjmowania skargi kasacyjnej nie podejmuje żadnych decyzji merytorycznych, tylko bada formalną zasadność tej skargi. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego nie wynika, aby przy takiej formalnej ocenie można uznać to uzasadnienie za wadliwe w związku z dokonany rozstrzygnięciem, oddalającym apelację wnioskodawcy i jego podstawą prawną. Nie można więc uznać za wykazane przez skarżącego

spełnienie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tej sytuacji należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

I.n